



**Είδος Νηπιαγωγείου ή πρωτότυπος Βουλή,
και σάν δασκαλος ό Στρατός τά μωρά της άπειλεί.**

**Μεγάλη τής φεσοϋς χαρά
μέ τήν 'δική μας συμφορά.**

Π.—'Ακουσε τό νέο τούτο κι'ή φεσοϋ γειτόνισά μας,
πού τρομάζει κάθε τόσο τήν γαλάζια θάλασσά μας,
κι'άπεφάσισε και πάλι
γιά γενιάτι μας νά βγάλη
'στόν περίπατο κι'αυτή
μιάν άρμάδα ζηλευτή.

Και σαρκάζει και γελά
κι'ή φεσοϋ μας ή μαριδάκι,
και τής λέν: χαίρο όλα,
έγχα λέσσα κι'έγχα μούλα.

'Εκανε κι'έκεινη Στόλο,
πούναι γιά τά πανηγύρια,
και μεγάλο παίζει ρόλο,
πού τσακίζει τά γεφύρια.

'Η γειτόνισα φεσοϋ μας, πούχει γιά καράβια λάρια,
δέν άρμειται, Φασουλ ή μου, στήσ άρμάδας της τήν δόξα,
μά και Ντρήνωτ παραγγέλλει: γιά νά κάνη πανηγύρι,
και νά σπάση και μέ Ντρήνωτ κάθε δίστυχο γεφύρι.

'Εχάρη κάθε μπέστιας και πουροικερφάκης,
έχάρη κι'ή γειτόνισα,
όπου γι'αυτήν πολλάκις
βημος πολλούς έτόνιας.

'Ακουσαν αυτώ τό νέο κι'οι φεσάδες οι γειτόνοι,
πού ροφής δέν τους γλυτόνει,
κι'άφησαν τούς Μαλισφόρους, και 'μιλούν γιά μας πολύ,
πούδγαλε γιά τόν'Αθέρωφ ή γλιωσίσιτσα μας καλλι.

Τί χαρά'στους φεσοφόρους!...
άφησαν τούς Μαλισφόρους,
άφησαν και τούς Μιρδίτας.

Και γιά τόν Γκακούρη τώρα
έξεχάσθ'ή Τσερναγόρα,
έξεχάσθη κι'ό Νικητάς.

'Εγύρισε κι'ό Πατισάχ έν δόξη'στην Σταμπούλ,
πού μέσα σέ Συντάγματος έλουσθη κολυμβήθραι,
έν τούτοις κι'ό Κορομηλάς θα πάη'στό Μπουρμπούλ,
και κάθε μπουρμπούλας Ρωμηός θα κάνη μπουρμπούληφρακι.

Μά κι'έμένα, περπερήθρα,
πώς μ'άρεσ'ή μπουρμπούληφρα.
Πώς μ'άρεσουν και τά λόγια, πού φουσκόνουν σαν κι'έκεινη...
μεγαλώνει μεγαλώνει, κι'έπειτα φυσας και σβόνει.

**Λόγια τών λιμαδόρων
περι κλικών και φέρων.**

Φ.— Προβαίνει μία κόρη
μ'άσιπια και μέ δόρυ,
κι'αύγη γλυκοχαράζει,
κι'ό κόσμος γύρω κράζει:
χαλά'οι νέοι φέροι.

Κλικιας μου λένε, Περικλή, πώς έγιναι και πάλι,
κλικιας, όπου γανόνουε κάθε γερό κεφάλι,
κλικιας έδω, κλικιας έκει, κλικιας άπάνω κάτω,
κλικιας μέσ'στο Ρωμιαίκο, πούναι χαρτζά γεμάτο.

'Όπου κι'άν πας, όπου σταθής,
μέσα σέ κλίκια θα βρεθής,
παντού και πάντα κλικιας,
πού κάνουν κασκαριακας,
κι'όλοι φωνάζουν: κλίκια,
κι'έν ταυτή μόνον νικά.

Εύμένειαις, δυσμένειαις, κατατρεγμοί, χατήρια,
γι'αυτόν κυττής ορθάνοικτα πύρταις και παραθύρια,
άλλ'έμιας περιφρόνησης γιά σέ τόν καιμοίρη,
και κάθε πόρτα κλείνεται και κάθε παραθύρι.

Γιά τέτοιαις δόξαις ή Πατρις έβαλε πάλι πλόρη,
και γύρω μας, γρουσουζή,
λαός βαρβάτος σκούζει:
χαλά'οι νέοι φέροι.

Πληρώνετε, πληρώνετε,
και μόνο με της κλίκαις
θα ξανακίδημε νίκαις,
που θα της καμαρώνετε.

Κλίκα καμμά δεν άδρανεί,
κι άκούς να λέη μα φωνή:

Φρονήρεις αλαλάξετε για κλίκαις, πατριώται...
χαίρε, λαί τριούβερε κι επανάστατη πρώτε,
που καινε επανάστασι καθός τούς Μαλισσόρους,
κι έφερε και Συνέλευσι για να σου βάλη φόρους,
γιατί δεν πλήρωνε πολλούς
φτώχεια, που καμαρώνει,
όπου και της Μιχαλοός
χρέη πολλά πληρώνη.

Με φόρων νομοσχεδια συγκρούεται το κράτος,
κι ένας λαός βαρβάτος,
κι άπό της πείνας την ισχύν ελεύθερος κι άπλάκωτος,
λέει: πολιτικοί μου,
πάρε και το βραχι μου,
να δοξασθώ ξεβράκωτος.

Δυνατά τα νέα βάρη,
όμως ελπίς και θάρρη.
Ένατένις και τού
έναν νέον Μωύση
άνορθώσεως μελλούσης,
και λημονέι τας συγκρούσεις.

Πείθου πείθου σαν κι έμένα σ'έναν κι άλλον νέον άνδρα,
ξέω κοπετός οξός,
μην άπαισιωδοθής,
και μη γίνεσαι Κασπακάνδρα.

Μην άκούς σαχλους φωστήρας, που χορταίνουνε με γνώσεις
την άργην των τήν γαστέρα,
και φωνάζου νύκτα μέρα
πως χαίρι δεν θα δώμε και με ξένας όργανώσεις.

Κι'έν γιατί τούς έρωτήσης, προσφιλέις συμπατριώται
και μεγάλ' οίονοσκόποι,
στα χαμένα πην οι κόποι,
ξέρεις τί σου λένε τότε;

Και τα ρεπαρκία βλέπει άλλος βγαίνουν στοργυλά,
τά φυτεύει κι έδω περα και του βγαίνουν μακρουλά.

Λοιπόν πως ξένοι νόμοι,
φιλε καταστροφική,

μπορούν να λειτουργήσουν και' στα δικά μας μέρη,
που λέγοντ' ελευθεριών άστέρευτος πηγή,
που των Ρωμηών ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει,
μα και τούς ντόπιους τούς θεσμούς τούς καταστρατηγει;

Σάν Ρωμηός, βρε λιμαφόρο,
στρώνε το στο φαγοπότι,
κανε και τον Μαλισσόρο,
χόρευε και χειροκρότη.
Μά προ πάντων να γελάς
και γελώντας να μιλάς.

Για τον Ρωμηό καλλίτερον δεν είναι του γελών,
σπαγάουν το Βασίλειον γελώντας ουρανοί,
ο δε λαός, που πάντοτε κατά Κορομηλιν
δύσκολ' αντιλαμβάνεται κι εύκολα λημονέι,
φαίνεται πως εξέλασε μέσα σε τόσα δράματα
κι' αυτή τη ευφρόνηα,
κι' άφίνοντας τα κλάμματα
ξανάρχισε τα γέλια.

Για το μέγα γεγονός
λένε πως κι' ο Δαμασκός
έστειλ' ευχέσι μεγάλην,
έστειλε κι' ο Τώφνης έλλη.
Μίλασε κι' ο Βενιέλος
κι' έτσι πέργουν όλα τέλος.

Πέρασε και τούτ' η φορούα,
ήσυχια και γαλήνη,
εως ότου ξαναγίγη
καμμά σύγκρουσι καινούρια.

Κι' εν μέσω φωστήρων
με σπείρας ρητόρων
πολύ φουσκωμένων,
έξηλθεν ο στείρων
να πάρη τον σπόρον
γαίον στεφομένων.

Π.— Καλάλ' οι φόροι της Διπλής για τόσο μεγαλειο,
μα πήμε τώρα στη Βουλή, πούγινε σαν Σχολείο,
κι' ο προσφιλέις της Πρέεδρος σαν δάσκαλος, κολλήγα,
βαστά' στο χέρι ρήγα.

Παμε να'δης, βρε Φασουλή, πως τούς περιορίζει,
κι' οι μαθηται σπκόνονται και λέν το μάθημά των,
κι' ο δάσκαλος σαν αυστηρός συχνά τούς φοβερίζει
πως μες' στον μαυροπίνακα θα γράψη τόνόμα τών.

Δέν βρισκεις τέτοιους μαθητάς σαν του Σχολείου τούτου...
κύττα τί φρόνιμα παιδιά,
το μέν δεν βγάζει στυμούδι,
το δε ζητει την άδεια να πάη προς νερού του.

Τί περίφημο Σχολείο,
που με κάνει μέσα' στ' άλλα
να θυμολμαι, Φασουλή,
το τραγουδι το παληό:
η κυρά μας η δασκάλα
είναι νύστιμη πολύ.

Ο «Ρωμηός», έπισταμένως την κατάσταση ιδών,
στης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν την όδον,
μόνο πήγε παραπάνω, αύξων πενηνταοκτώ,
συνεργει με άλλα σπήτρα και με δρίζοντ' άνοικτό.